

des, hvis ikke dette var Meningen. Der er ikke fra Flertallets daværende Ordfører fremkommet en eneste Udtalelse, som kunde tyde paa, at man principielt var imod at benytte en Forhøjelse af Spiritusafgiften til Kompensation paa Toldloven, og dog har man i Betænkningen udtrykkelig sagt, at man var klar over, at den Toldlov, man sendte over til Landstinget, krævede Kompensation.

Man vil saa sige: Ja, men der kunde jo tænkes Kompensation i andre Skatteforhøjelser end netop en Forhøjelse af Spiritusskatten. Den Skattekilde, som man der særlig har peget paa som Kompensationsobjekt, var jo Indtægts- og Formueskatten. Hertil er at bemærke, at samtidig med at man lod Spiritusskatten hvile i Udvalget uden at ihjelslaa den, ja, uden at tage nogen som helst bestemt Reservation mod Princippet i den, samtidig dermed vedtog man en Formue- og Indkomstskat og en Skatteoverførelseslov. Samtidig disponerede man altsaa over Indtægts- og Formueskatten paa anden Maade, og det kan saaledes ikke have været Flertallets Tankegang at benytte Formue- og Indkomstskatteloven til Kompensation for Nedsættelser paa Toldloven, saaledes som det ganske vist var fremsat i Toldkommissionen. Desuden kan man ogsaa af en anden Grund ikke vel opfatte det anderledes, end at man indtog en afventende Holdning over for Forhøjelsen af Spiritusafgiften i den Tanke at benytte den inden for denne Skattereforms Rammer. Man kunde ogsaa af anden Grund ikke tænke sig andet, end at dette var Meningen, thi det havde været Folketingets bestemte Pligt, hvis man allerede den Gang var klar paa, at man ikke vilde gaa denne Vej, da at anvise en anden eller i hvert Tilfælde gøre dem, med hvem man forhandlede om denne Sag, Regeringen og Landstinget, i Tide klare paa, at ad den Vej kom man ikke frem. Der havde da i alt Fald været yndet det, at Grunden var ryddet, og at Pladsen havde været aaben for ny Bestræbelser for at gennemføre Skattereformen, muligvis paa et andet Grundlag end det den Gang foreliggende. Men samtlige øvrige Faktorer havde nogen Ret til at gaa ud fra, paa Grund af hele den afventende Holdning, der blev indtagen, at man ikke absolut afviste Tanken om, at anvende Brændevinsskatten, som jeg sagde, inden for den Reedtz-Thottske Skattereforms Ramme. Saaledes ere da altsaa Aarene gaaede, og af gode Grunde har man ikke fra anden Side ment det nødvendigt at

bestræbe sig for at finde et nyt Grundlag for Skattereformen, om et saadant Grundlag overhovedet lader sig finde — jeg betvivler det i meget høj Grad.

Man maa nu spørge: Hvorfor da nu den skarpe Fremgangsmaade, som her er foreslaaet? Det forekommer mig ikke, at den ærede Ordfører, hvis Bemærkninger jeg hørte paa med stor Opmærksomhed, begrundede dette Skridt. Det forekommer mig ikke, at jeg af hans Foredrag fik nogen klar Fornemmelse af, hvorfor det nu var nødvendigt at anvende en ganske anden Fremgangsmaade end den, man tidligere har brugt. Den ærede Ordfører sagde f. Eks., at Landstingets Stilling i Aar var at forstaa saaledes, at vi her i Folketinget kun stod over for de to Eventualiteter: vi skulle enten slaa Lovforslaget paa Planeten eller vedtage det. Nu vel, jeg er ikke blind for, at det Skridt, som Landstinget — man kan ikke sige gjorde, da det ikke er foretaget endnu, men som Landstingets Udvalgs Flertal har foreslaaet at gøre — er et Skridt, som efter min Mening ikke er egnet til at fremme Behandlingen af Skattelovene, et Skridt, som jeg for mit Vedkommende har beklaget. Men at dette Skridt skulde kunne lægge et saadant Pres paa Folketinget her, at vi derved skulde tvinges til at afvige fra den Taktik, der hidtil er fulgt i denne Sag, og trække Brændevinsloven ned her i Salen for enten at vedtage den eller, som den ærede Ordfører sagde, slaa den paa Planeten, det forstaar jeg ikke. For mig staar det saaledes, at det eneste rimelige og naturlige var, at vi, uanset den Holdning, Landstingets Flertal i Øjeblikket har fundet det rigtigt at indtage, fortsatte vor Holdning fra de tidligere Aar, det vil sige vedtog Toldlovsforslaget i Folketingets tidligere Affattelse og beholdt Loven om en Forhøjelse af Spiritusskatten i Udvalget med den Tanke, at derfra kom den ikke ud, før Kompensationsspørgsmaalets Afgørelse var bleven nødvendig, det vil sige, for de tre øvrige Skatteloves Behandling var saa vidt fremskreden, at en Afgørelse af Kompensationsspørgsmaalet maatte træffes, var saa vidt fremskreden, at Folketinget kunde se, hvad det fik for en eventuel Gaaen ind paa Spiritusskatten. Det har ganske sikkert været den tidligere Taktik, der er fulgt her i Tinget, og det eneste rigtige og naturlige havde været at følge denne Taktik ogsaa i Aar.

Saa vil der maaske blive sagt: Dermed havde vi været lige nær, Landstinget havde maaske alligevel ikke fortsat Behandlingen